

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Γενοφώντος οσίου και της συνοδείας αυτού.

Κλήμεντος οσίου Του Αθ#ναίου.

Έτος 7^ο Τεύχος 282

Η ιστορία του αρχιτελώνη Ζακχαίου, που μας διηγήθηκε σήμερα ο Ευαγγελιστής Λουκάς, είναι από τις πλέον γνωστές και συνάμα διδακτικές διηγήσεις της Αγίας Γραφής. Είναι η ιστορία της μεταστροφής και σωτηρίας του Ζακχαίου, αλλά και η πλέον χαρακτηριστική του τρόπου, με τον οποίο ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, αντιμετωπίζει τον άνθρωπο με γνώμονα τη σωτηρία του.

Ο Ζακχαίος ζει στην Ιεριχώ, την πόλη με τη ζωηρή εμπορική κίνηση και είχε διοριστεί από τη Ρώμη ως αρχιτελώνης, για να εισπράττει τους φόρους από τους πολίτες και να τους αποδίδει στους Ρωμαίους κατακτητές. Ήταν εύπορος, λόγω επαγγέλματος και τα πιο πολλά οικονομικά οφέλη τα είχε αποκομίσει σε βάρος πολλών συμπατριωτών του, τους οποίους είχε αδικήσει χρεώνοντάς τους περισσότερους φόρους. Ήταν, λοιπόν, ο Ζακχαίος με το όνομα, όπως θα λέγαμε σήμερα.

Φαίνεται, όμως, πως η διαφθορά δεν τον είχε καταβάλλει ολοκληρωτικά. Υπήρχαν στην ψυχή του δυνάμεις αυτοελέγχου, γι' αυτό κι εκείνη την ημέρα, που ο Χριστός «εισελθών διήρχετο την Ιεριχώ», περνούσε μέσα από την Ιεριχώ κατευθυνόμενος στα Ιεροσόλυμα για το τελευταίο Πάσχα της επίγειας ζωής Του, εκείνη την ημέρα ο Ζακχαίος ξάφνιασε τους συμπολίτες του με τη συμπεριφορά του. Φέρθηκε παράξενα και ακατανόητα κατ' αυτούς. Βγήκε στο δρόμο ωθούμενος από κάποια εσωτερική δύναμη και «εζήτει ιδείν τον Ιησούν»! Έκανε τα πάντα για να αντικρίσει, να συναντήσει τον Κύριο Ιησού Χριστό, αδιαφορώντας για τα απαξιωτικά σχόλια των ανθρώπων. Αλλά ο όχλος τον εμπόδιζε, ήταν και «τη ηλικία μικρός» κοντόσωμος. Σηκωνόταν στις μύτες των ποδιών του για να δει τον Ιησού, αλλά μάταια. Τότε σκέφτεται μια άλλη λύση, «προδραμών έμπροσθεν», έκοψε δρόμο και βγήκε μπροστά στη λεωφόρο απ' όπου «δι' εκείνης ήμελλε διέρχεσθαι» ο Χριστός. Στο πρόσωπο του Χριστού είδε την ελπίδα της εξιλέωσης και της έμπρακτης μετάνοιας. Τρέχοντας στη λεωφόρο πάλι το πλήθος του έκοβε τη θέα και τότε μέσα στην αγωνία του είδε τη συκαμιά (συκομουριά) και χωρίς δισταγμό, παρά τα ειρωνικά σχόλια του πλήθους, ανέβηκε επάνω «ανέβει επί συκομορέαν, ίνα ίδη αυτόν»!

Ο Κύριος διαβλέποντας τη διάθεση της ψυχής του, τον καλεί κοντά Του «Ζακχαίε σπεύσας καταβηθι, σήμερα εν τω οίκω σου δει με μείναι». Του ανακοίνωσε ότι θα τον επισκεφθεί και θα μείνει στο σπίτι του. Βέβαια όλοι οι υπόλοιποι «πάντες»

αντέδρασαν με μουρμούρες δυσαρέσκειας «διεγόγγυζον». Είναι ακατανόητο, απαράδεκτο και εξωφρενικό! Έλεγαν «παρά αμαρτωλώ ανδρί εισήλθε καταλύσαι»! Ο Ζακχαίος όμως τώρα που βρήκε τον Κύριο στάθηκε ταπεινά μπροστά Του και του είπε: Κύριε προσφέρω τη μισή περιουσία μου ελεημοσύνη στους φτωχούς «και είντινος τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν»! Σε όσους τυχόν με ψεύτικες αναφορές χρέωσα πρόσθετο φόρο, τώρα θα τον επιστρέψω τετραπλάσιο!

Ο Κύριος επιβραβεύοντας τον ηρωισμό, τη μετάνοια και την ειλικρινή μεταστροφή του και αποστομώνοντας τον όχλο του είπε: «Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο».

Αλήθεια, τον άξιζε ο Ζακχαίος το δημόσιο έπαινο, την πανηγυρική επιβεβαίωση της σωτηρίας; Η απάντηση είναι σίγουρα «ναι», γιατί αγωνίστηκε και νίκησε τις αναστολές του, που προξενεί «η γνώμη του κόσμου». Ήθελε να συναντήσει το Θεό κι έκανε τα πάντα γι' αυτή τη συνάντηση. Άφησε να ακουστεί βαθιά μέσα του η φωνή της συνείδησης, που προτρέπει τον άνθρωπο προς το Θεό. Άφησε το τελώνιό του, βγήκε στους δρόμους, ανέβηκε στη συκαμιά, απέβαλε την αυτάρκειά του και το σπουδαιότερο υπερνίκησε τη γνώμη, τα σχόλια, τη στάση του κοινωνικού του περίγυρου, ο οποίος συχνά και για πολλούς ανθρώπους γίνεται αξεπέραστος φραγμός, που τους εμποδίζει να πλησιάσουν το Χριστό.

Και σήμερα, δυστυχώς, αυτή «η γνώμη» του κόσμου ταλαιπωρεί χιλιάδες ανθρώπους όλων των ηλικιών. «Τι θα πει ο κόσμος; Ποια γνώμη θα σχηματίσουν για μένα; Μήπως με παρεξηγήσουν; Γιατί να δώσω δικαιώματα; Μήπως με παρεξηγήσουν»; Κι αν κάποιος μυστικός πόθος σκιρτήσει μέσα στην καρδιά μας, αν κάποια επίμονη επιθυμία ξυπνήσει για υπαρξιακή ώθηση προς το Χριστό και την Εκκλησία Του, προς το εξομολογητήριο, προς τη Θεία Ευχαριστία, τότε θα θυσιάσουμε τα ιδανικά αυτά, δηλαδή την αιώνια ζωή, τη συνάντηση με το Χριστό με την ιδέα «τι θα πει ο κόσμος»; Ο Ζακχαίος παράβλεψε την κατακραυγή του κόσμου και βρήκε το Χριστό, ας ακολουθήσουμε το παράδειγμά του.

Η αντιμετώπιση του Ζακχαίου από το Χριστό μας δίνει την ευκαιρία να σταθούμε περισσότερο σε τρία σημαντικά σημεία της ιστορίας:

1) Το πρώτο σημείο σχετίζεται με τη στάση του Ιησού έναντι της αμαρτίας, ως πνευματικής ασθένειας. Ο αμαρτωλός αντιμετωπίζεται ως ασθενής, προς τον οποίο οφείλεται αγάπη και ηθική ενίσχυση, για να ξεπεράσει την ασθένεια. Ο ίδιος ο Χριστός έδωσε πολλές φορές το στίγμα Του για τους αμαρτωλούς. «Δεν ήλθα να καλέσω τους δικαίους, αλλά τους αμαρτωλούς σε μετάνοια». Άρα ο Κύριος και η Εκκλησία μας διδάσκουν την απέχθεια προς την αμαρτία και την αγάπη προς τον αμαρτωλό. Στη ίδια λογική ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος συμβουλεύει όλους όσους είναι έτοιμοι να επιτεθούν και να επιτιμήσουν τον αμαρτωλό: «Μη μισήσεις τον αμαρτωλό, γιατί όλοι είμαστε υπεύθυνοι. Να μισείς τις αμαρτίες του και να προσεύχεσαι γι' αυτόν, για να μοιάσεις στο Χριστό, ο οποίος δεν αγανακτούσε κατά των αμαρτωλών, αλλά προσεύχονταν γι' αυτούς».

2) Το δεύτερο σημείο είναι η περίπτωση εκείνη κατά την οποία η αμαρτία γίνεται αφορμή μετάνοιας και σωτηρίας, όπως στην περίπτωση του Ζακχαίου. Ο Ζακχαίος είχε εκτραπεί τόσο πολύ από το θέλημα του Θεού, ώστε μπούχτισε από την αμαρτωλή ζωή του και αναζήτησε μόνος του το δρόμο της μετάνοιας και της

μεταστροφής. Κάπου διάβασα τι είπε ένας γέροντας της μονής Σίμωνος Πέτρας, ονόματι Αιμιλιανός, σε κάποιον που πήγε να εξομολογηθεί: « Λέγε παιδί μου τι έχεις»; Αυτός ήταν σοβαρός και ευσεβής, εξομολογείτο συχνά και δεν είχε τίποτα να του πει: « Πάτερ δεν έχω τίποτα να σου πω»! Τι έπρεπε να κάνει ο πνευματικός; Να χαρεί; Ξέρετε τι του είπε: « Πήγαινε σε παρακαλώ να αμαρτήσεις κι έπειτα έλα μα μου εξομολογηθείς την αμαρτία σου»! Ο γέροντας εννοούσε πως πολύ περισσότερο η αμαρτία μας οδηγεί στον παράδεισο, επειδή μας ωθεί στη μετάνοια. Οι αρετές μας κάνουν να μη νιώθουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί, ενώ κανένας δεν είναι αναμάρτητος παρά μόνο ο Κύριος.

3) Η συνάντηση του Ζακχαίου με τον Χριστό είχε ένα θαυμαστό αποτέλεσμα, τη μετάνοια και την πλήρη μεταστροφή του αρχιτελώνη. Η συνάντηση και η σύνδεσή μας με τον Ιησού Χριστό και την Εκκλησία Του είναι γνήσια και αυθεντική στο χρόνο, όταν οδηγεί σε πραγματική μετάνοια και όχι στη μετάνοια που εξαντλείται σε μια εντελώς τυπική εξομολόγηση. Όταν η μετάνοια επιφέρει μέσα μας και στη συμπεριφορά μας μια πραγματική αλλαγή, αλλαγή στις σχέσεις μας με το Θεό και με τους συναθρώπους μας, τότε σίγουρα έρχεται η ανακαίνιση του όλου ανθρώπου, που αποτελεί απόδειξη πως η γνωριμία μας και η σχέση μας με το Χριστό είναι ειλικρινής, γνήσια και αυθεντική.

Η συνάντησή μας με το Χριστό δεν είναι αυτονόητη, επειδή βαπτισθήκαμε και αποκτήσαμε τη χριστιανική ιδιότητα. Είναι στόχος ζωής, που για να τον πραγματοποιήσουμε χρειάζεται ισόβιος πνευματικός αγώνας, για να επιτύχουμε κάποιο βαθμό συνάντησης και πάντα θα υπάρχει περιθώριο επέκτασης αυτής της συνάντησης, ίσως μάλιστα και να μην καταφέρουμε να συναντήσουμε επαρκώς τον Κύριο στη ζωή μας, είναι κάτι που οι πατέρες της Εκκλησίας ονόμασαν: «ατέλεστον τελειότητα». Εμείς θα αγωνιστούμε, έστω και για την «ατέλεστον» συνάντηση, αλλά η προσέγγισή μας με το Θεό είναι θεμελιώδης σκοπός της χριστιανικής ζωής. «Εγγίσατε τω Θεώ και εγγιεί υμίν».(Γακ.4,8).

Ο Αρχιτελώνης πέτυχε τον ενδόμυχο στόχο του, να συναντήσει τον Κύριο, μήπως η πορεία του Ζακχαίου είναι καιρός να μας εμπνεύσει και να γίνει και δική μας πορεία;

Δημήτριος Φαραστέλης Εκπαιδευτικός-Θεολόγος

Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος γεννήθηκε το 329 μ.Χ. στην Αριανζό, κωμόπολη της Καππαδοκίας, από τον Γρηγόριο, επίσκοπο Ναζιανζού και την Νόννα. Έχει δύο αδέρφια: τον Καισάρειο και τη πασίγνωστη για την ευσέβειά της αδερφή Γοργονία.

Στη Ναζιανζό, διδάσκεται τη στοιχειώδη εκπαίδευση, ενώ τη μέση στη Καισάρεια, όπου γνωρίζεται με το συμμαθητή του Μέγα Βασίλειο. Έπειτα, πηγαίνει κοντά σε περίφημους διδασκάλους της ρητορικής στην Παλαιστίνη και στην Αλεξάνδρεια και, τέλος, στα Πανεπιστήμια της Αθήνας. Οι σπουδές του διήρκεσαν 13 ολόκληρα χρόνια (από 17 έως 30 ετών).

Μετά τις σπουδές στην Αθήνα ο Γρηγόριος επιστρέφει στη πατρίδα του μονολότι του

πρόσφεραν έδρα Καθηγητή Πανεπιστημίου. Εκεί, ο πατέρας του, επίσκοπος Ναζιανζού, τον χειροτονεί πρεσβύτερο. Αλλά ο Άγιος Γρηγόριος προτιμά την ησυχία του αναχωρητηρίου στο Πόντο, κοντά στο φίλο του Βασίλειο, για περισσότερη άσκηση στη πνευματική ζωή.

Μετά, όμως, από θερμές παρακλήσεις των δικών του, επιστρέφει στην πατρίδα του και μπαίνει στην ενεργό δράση της Εκκλησίας. Στα 43 του χρόνια ο Θεός τον ανύψωσε στο επισκοπικό αξίωμα. Έδρα του ορίστηκε η περιοχή των Σασίμων την οποία ποτέ κανείς δεν ποίμανε λόγω των Αρειανιστών κατοίκων της.

Όμως, ο θάνατος έρχεται να πληγώσει τη ψυχή του, με αλλεπάλληλους θανάτους συγγενικών προσώπων. Πρώτα του αδερφού του Καισαρείου, έπειτα της αδερφής του Γοργονίας, μετά του πατέρα του και, τέλος, της μητέρας του Νόννας. Μετά απ' αυτές τις θλίψεις, η θεία Πρόνοια τον φέρνει στην Κωνσταντινούπολη (378 μ.Χ.), όπου υπερασπίζεται με καταπληκτικό τρόπο την Ορθοδοξία και χτυπά καίρια τους Αρειανούς, που είχαν πλημμυρίσει την Κωνσταντινούπολη.

Η κατάσταση ήταν πολύ δύσκολη. Όλοι οι ναοί της Βασιλεύουσας ήταν στα χέρια των αιρετικών. Όμως ο Άγιος δεν απελπίζεται. Μετατρέπει ένα δωμάτιο στο σπίτι που τον φιλοξενούσαν σε ναό και του δίνει συμβολικό όνομα. Ονομάζει το ναό Αγία Αναστασία δείγμα ότι πίστευε στην ανάσταση της Ορθόδοξης Πίστης.

Οι αγώνες είναι επικίνδυνοι. Οι αιρετικοί ανεβασμένοι πάνω στις σκεπές των σπιτιών του πετούν πέτρες και έτσι ο Άγιος Γρηγόριος δοκιμάζεται πολύ. Στο ναό της Αγίας Αναστασίας εκφωνεί τους περίφημους πέντε θεολογικούς λόγους που του έδωσαν δίκαια τον τίτλο του Θεολόγου.

Μετά το σκληρό αυτό αγώνα, ο Μέγας Θεοδόσιος τον αναδεικνύει Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως (381 μ.Χ.). Η Β' Οικουμενική Σύνοδος τον αναγνώρισε ως Πρόεδρό της. Όμως μια μερίδα επισκόπων τον αντιπολιτεύεται για ευτελή λόγο. Τότε ο Γρηγόριος, αηδιασμένος, δηλώνει τη παραίτησή του, αναχωρεί στη γενέτειρά του Αριανζό και τελειώνει με ειρήνη τη ζωή του, το 390 μ.Χ.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος άφησε μεγάλο συγγραφικό έργο. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα φιλοσοφημένα 408 ποιήματά του 18.000 περίπου στίχων. Είναι από τα μεγαλύτερα πνεύματα του Χριστιανισμού και από τους λαμπρότερους αθλητές της ορθόδοξης πίστης.

Η τίμια κάρα του φυλάσσεται στην Ιερά Μονή Βατοπεδίου, στο Άγιο Όρος ενώ το ιερό σκήνωμά του φυλάσσεται στον ομώνυμο Ναό του στην Νέα Καρβάλη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

27 Ιανουαρίου	Δευτέρα	7- 9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Ανακομιδή Λειψάνων Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Προσκύνηση Ιερού Λειψάνου.
28 Ιανουαρίου	Τρίτη	7- 9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Εφραίμ του Σύρου.
29 Ιανουαρίου	Τετάρτη	5 μ.μ. Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός Χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κηφισίας. Αμαρουσίου και Ωρωπού κ.κ. Κυρίλλου στο πανηγυρίζον Ιερό Παρεκκλήσιο των Τριών Ιεραρχών.
30 Ιανουαρίου	Πέμπτη	7- 10:30 π.μ. Όρθρος και Πανηγυρική Θ. Λειτουργία στον Κυρίως Ιερό Ναό. Των Τριών Ιεραρχών.
31 Ιανουαρίου	Παρασκευή	7- 9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίων Αναργύρων Κύρου και Ιωάννου, Αρσενίου του εν Πάρω. Προσκύνηση Ιερού Λειψάνου Αγίου Αρσενίου.